

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: V. K., narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený Ing. Romanou Novákovou, daňovou poradkyní,
sídlem „X“,

proti
žalovanému: Odvolací finanční ředitelství,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2018, č. j. 18881/18/5300-21443-702551,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Brně v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své zástupkyně, ve znění jejího doplnění ze dne 1. 10. 2018 a 20. 5. 2019, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Odvolacího finančního ředitelství ze dne 27. 4.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 1. strana)

2018, č. j. 18881/18/5300-21443-702551, kterým byla zamítnuta odvolání žalobce a byl potvrzen dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 3. 5. 2017, č. j. 1304454/17/2501-50524-506315, kterým byla žalobci podle pomůcek doměřena daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2015 ve výši 19 542 Kč a současně mu byla uložena povinnost uhradit penále ve výši 3 890 Kč, dodatečný platební výměr č. j. 1304545/17/2501-50524-506315, kterým bylo žalobci podle pomůcek doměřeno DPH za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2015 ve výši 38 825 Kč a současně mu byla uložena povinnost uhradit penále ve výši 7 765 Kč, platební výměr č. j. 1304954/17/2501-50524-506315, kterým bylo žalobci podle pomůcek vyměřeno DPH za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2015 ve výši 10 874 Kč, a dodatečný platební výměr č. j. 1304584/17/2501-50524-506315, kterým bylo žalobci podle pomůcek doměřeno DPH za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2015 ve výši 3 629 Kč a současně mu byla uložena povinnost uhradit penále ve výši 725 Kč. Žalobce současně v žalobě navrhl, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že rozhodnutí žalovaného má výrazný dopad do jeho práv, že se žalovaný nevypořádal se všemi jeho námitkami a neposoudil veškeré náležitosti jeho odvolání v souladu se zákonnými předpisy, čímž je s nimi v přímém rozporu, a to v neprospěch žalobce. Dále konstatoval, že žalovaný neposoudil veškeré náležitosti odvolání v souladu se zákonem, že rozhodnutí žalovaného je v přímém rozporu se zákonem a byly porušovány základní zásady správy daní

Doplnění žaloby

3. Žalobce v doplnění ze dne 1. 10. 2018 namítal, že lhůta pro vydání výzvy k odstranění pochybností dle § 89 odst. 4 daňového řádu je zákonnou lhůtou. Daňové orgány tedy nedodržely lhůtu pro vydání výzvy k odstranění pochybností za 3. čtvrtletí 2015.
4. Poznamenal, že výzva k odstranění pochybností byla neurčitá, nepřezkoumatelná a nejasná, neboť žalobci nebylo zřejmé, které konkrétní zdaňovací období žalovaný na daný případ aplikoval. Zdůraznil, že i kdyby v průběhu několika předcházejících zdaňovacích období nevykázal převis přijatých zdanitelných plnění nad uskutečnitelnými plněními, nemůže tato skutečnost znamenat zákonnost výzvy žalovaného.
5. Namítal, že správce daně nebyl oprávněn kontaktovat a komunikovat s jeho účetní, neboť té žalobce neudělil plnou moc, a už vůbec nebyl oprávněn od ní požadovat daňové doklady a evidence. Poukázal na to, že sám žalovaný připouští, že účetní žalobce byla v postavení svědka, přesto nebyla jako svědek předvolána a nebyla poučena o podání svědecké výpovědi a žalobci nebylo umožněno se jejího výsledku účastnit. Takovýto postup správce daně považoval žalobce za nepřipustný. Zdůraznil, že žalovaný si v daném konkrétním případě počínal jako při daňové kontrole, aniž by však jakékoliv daňové řízení zahájil. Nezákonně získané poznatky pak byly využity při zahájení postupu k odstranění pochybností. Uvedl, že správce daně v rámci vyhledávací činnosti prověřoval ještě před vydáním výzvy k odstranění pochybností jeho daňový základ i ostatní okolnosti rozhodné pro stanovení daně, čímž vybočil ze zákonných mantinelů a hrubě porušil práva žalobce.
6. Konstatoval, že správce daně ve výzvě vyzval žalobce k doložení veškerých daňových dokladů ke zdanitelným plněním, ze kterých si uplatňuje nárok na odpočet daně a jiných vhodných důkazních prostředků prokazujících oprávněnost deklarovaného nároku na odpočet daně. Z výše uvedené textace bylo dle žalobce zřejmé, že správce daně v rámci

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 2. strana)

postupu k odstranění pochybností neodstraňoval žádnou konkrétní pochybnost, ale prováděl daňovou kontrolu tím, že požadoval prověřit veškeré daňové povinnosti žalobce za dané období.

7. Nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že veškeré nakoupené zboží muselo být toliko prodáno nebo naskladněno, jinak mu zaniká nárok na odpočet daně, neboť nakoupené zboží mohlo být použito pro interní potřebu jeho ekonomické činnosti, či mohlo být v daném období určeno k prodeji, ale v následujících obdobích mohlo dojít ke změně účelu použití, a přesto mu zůstával zachován nárok na odpočet daně. Žalovaný tak podle žalobce nesprávně aplikoval § 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“), jestliže přijatá zdanitelná plnění požadoval pouze prodat nebo naskladnit. Zdůraznil, že správce daně postupoval nesprávně při zahájení i v průběhu řízení o odstranění pochybností, ale nesprávně aplikoval i § 72 zákona o DPH, čímž vyhodnotil, že snad žalobce pochybil a neustál své důkazní břemeno stran přijatých zdanitelných plnění a využil nezákonně získaných důkazů. Byl toho názoru, že těmito zásadními pochybení neukončil správce daně nezákonně zahájené řízení o odstranění pochybností, ale překlopil jej do daňové kontroly.
8. Namítal, že evidence obchodního majetku pro účely daně z příjmů je něco zcela jiného než evidence majetku pro účely DPH. Poukázal na to, že žalovaný v rámci daňové kontroly na DPH za rok 2015 požadoval mj. doložit výpisy z bankovních účtů a evidenci jízd, tedy doklady nemající vliv na správné určení výše DPH. Uvedl, že žalovaný v bodě 51 jeho rozhodnutí uvádí, že výpisy z bankovních účtů, cenová evidence zboží a evidence faktur jsou důležitými evidencemi, kterými může žalobce prokázat nárok na odpočet DPH, nicméně již neuvedl, jak mohou jako důkazní prostředek sloužit. Toto tvrzení bylo dle žalobce zcela nepřezkoumatelné.
9. Zdůraznil, že žalovaný ve vztahu k uskutečněným zdanitelným plněním dovozoval, že ty jsou nesprávné jen proto, že mu nebyly předloženy seznamy dle § 100 zákona o DPH či jiné evidence za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2015. Uvedl, že žádné jiné důkazy, že by snad na výstupu uskutečnil více, než deklaroval, žalovaný nepředložil, ač tak v rámci dokazování měl učinit. Upozornil, že ve vztahu k 1. a 2. čtvrtletí 2015 žalovaný žádné rozpory nevyjádřil. Bylo dle žalobce při absenci důkazů ze strany žalovaného nezpochybnitelné, že bylo nutné zcela přijmout výši uskutečnitelných zdanitelných plnění tak, jak je žalobce deklaroval v daňových přiznáních. Zdůraznil, že stanovení daně podle pomůcek v tomto konkrétním případě nemá oporu v zákoně, jelikož daň šlo spolehlivě stanovit dokazováním.
10. Upozornil na to, že u dodavatelů nakupuje i pro soukromé účely, které s jeho podnikáním nijak nesouvisí. I v případě nákupu tzv. na IČO je daňový subjekt oprávněn následně nákup přehodnotit a použít jej pro účely s podnikáním nesouvisející. Zdůraznil, že ne všechny daňové doklady, které byly na jeho jméno dodavateli vystaveny, byly použity pro jeho ekonomickou činnost, ale žalovaný použil veškeré doklady pro ekonomickou činnost žalobce a uznal žalobci neoprávněně nárok na odpočet DPH. Namítal, že ne všechny doklady byly použity pro ekonomickou činnost a rozhodně nebylo veškeré zboží v roce 2015 prodáno. Žalobce se tak dostal do situace, kdy si u některého nakoupeného zboží nárokoval odpočet daně na vstupu oprávněně v roce 2015, nýbrž zboží bylo prodáno až v roce 2016 či dokonce 2017. Takto prodané zboží bylo u žalobce zdaněno dvakrát, což je nepřípustné.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 3. strana)

11. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Uvedl, že vzhledem k obsáhlému odvolání žalobce, v němž se námitky prolínaly a opakovaly, v žalobou napadeném rozhodnutí vymezil tři okruhy námitek, a to námitky týkající se nezákonnosti postupu k odstranění pochybností za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2015, které směřovaly do všech jeho fází, námitky týkající se přechodu na stanovení daně dle pomůcek a námitky proti výši pomůcek a spolehlivosti stanovené daně, které směřovaly do rozsahu přijatých zdanitelných plnění, které správce daně použil při výpočtu pomůcek. Konstatoval, že se řádně vypořádal s námitkou nezákonnosti postupu k odstranění pochybností, neboť v žalobou napadeném rozhodnutí zdůvodnil, že postup k odstranění pochybností byl správcem daně zahájen v lhůtě stanovené v § 89 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Byl toho názoru, že výzva k odstranění pochybností ze dne 25. 11. 2015 byla dostatečně konkrétní a správce daně odůvodnil oprávněné pochybnosti, jelikož žalobce v daňovém přiznání vykazoval převis přijatých zdanitelných plnění a tento převis byl ve vztahu k historii daňových přiznání za předchozí roky ojedinělý. Rovněž poukázal na to, že se dostatečným způsobem vypořádal s námitkou žalobce týkající se rozsahu správce daně požadovaných dokladů, prověřování výstupů, neboť byly správcem daně zpochybňovány vstupy, jakož i prověřování dalšího zdaňovacího období, včetně ukončení postupu k odstranění pochybností a přechodu do daňové kontroly. Přechod do stanovení daně podle pomůcek byl dle žalovaného ze strany správce daně oprávněný, a to především z důvodu absence důležitých informací o pohybu zboží a materiálu, o jejich cenách a jejich konkrétním použití. V důsledku prokazatelného zpochybnění účetnictví žalobce nebylo možné zjistit, zda byla odvedena daň z veškerých zdanitelných plnění a zda veškerá zdanitelná plnění na vstupu byla použita k související ekonomické činnosti žalobce.

Replika žalobce

12. Žalobce v replice ze dne 8. 8. 2019 zdůraznil, že výzva k odstranění pochybností žalovaného ze dne 25. 11. 2015 je nejen nezákonná, ale i nejasná a nekonkrétní, jelikož žalobce nevěděl, zda má odstraňovat pochybnosti vzniklé z převisu zdanitelných plnění, anebo pochybnosti vzniklé z důvodu nesouladu v podkladech, které měl žalovaný k dispozici a které získal nezákonným způsobem. Žalobce odmítl tvrzení, že žalovaný s účetní žalobce komunikoval se souhlasem žalobce. Účetní společnosti správci daně před vydáním výzvy k odstranění pochybností ani nepředložila žádnou plnou moc žalobce, která by ji k jednání opravňovala. Zopakoval, že účetní se dostala do pozice svědka, a to aniž by o tom byl žalobce vyrozuměn, a mohl být výslechu svědka přítomen. Žalobce byl přesvědčen, že žalovaný nemá žádné právo ověřovat doklady za období, o kterých neběží řádná daňová kontrola, a v postupu k odstranění pochybností ani není oprávněn prověřovat daňovou povinnost žalobce, nýbrž pouze odstraňovat vzniklé konkrétní pochybnosti. Pokud žalovaný tvrdil, že žalobce měl vyšší příjmy, než uvedl ve svém přiznání, byl dle žalobce žalovaný povinen o tom předložit důkazní prostředky, ke kterým by se mohl žalobce vyjádřit. V této souvislosti žalobce uvedl, že většina nakoupeného zboží, u kterého měl žalobce nárok na odpočet, byla zpeněžena v následujících zdaňovacích obdobích, a o této skutečnosti žalobce žalovaného informoval. Zdůraznil, že nakupoval i pro svou soukromou spotřebu, a postupoval tedy v souladu se zákonem, jestliže předmětné nákupy ve svém účetnictví neevidoval, neboť se netýkaly jeho podnikatelské činnosti.
13. Byl toho názoru, že pokud správce daně dospěl k závěru, že žalobce neunesl své důkazní břemeno stran nároku na odpočet, neměl jej žalobci přiznat. Tato skutečnost v žádném

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 4. strana)

případě nemohla vést správce daně k tomu, aby vyměřil daň dle pomůcek, když navíc při stanovení daně podle pomůcek vycházel z daňových dokladů, které měl dispozici, u kterých ovšem tvrdil, že žalobce neunesl své důkazní břemeno, a tudíž mu nevznikl nárok na odpočet daně. Žalobci není zcela jasné, jak totožný doklad v prokazování nároku na odpočet nemůže obstát, ale je zcela využit v řízení o stanovení daně dle pomůcek. Pokud se pak jedná o zpochybnění účetnictví žalobce, pak si žalovaný odporuje, když na jednu stranu na základě předložených důkazních prostředků tvrdí, že žalobce neunesl důkazní břemeno stran nároku na odpočet, přičemž nikdy nehodnotí, že by žalobce neustál své důkazní břemeno stran uskutečněných zdanitelných plnění, na druhou stranu tvrdí, že žalobci zpochybnil celé účetnictví. A to aniž by o této skutečnosti předložil relevantní důkazy, jedná se tedy pouze o jeho tvrzení. Žalovaný neustále opakuje, že prověřil přijatá zdanitelná plnění, ale uskutečněná plnění, či snad pochybnosti o nich nikde neuvádí a nepřináší žádné důkazní prostředky, že by žalobce měl uskutečněná plnění v jiné výši, než deklaroval. V tom žalobce spatřoval další procesní pochybení vedoucí k vydání platebních výměrů. Žalobce byl přesvědčen, že žalovaný porušil práva daňového subjektu tím, že od listopadu 2015 do vydání platebních výměrů postupoval nezákonně.

Posouzení věci soudem

14. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť účastníci řízení s rozhodnutím bez jednání souhlasili.
15. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
16. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předložených správních spisů dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Soud předně poukazuje na to, že žalobce ve velice stručné žalobě bez bližší konkretizace uvedl, že žalovaný neposoudil veškeré náležitosti odvolání v souladu se zákonem, že rozhodnutí žalovaného je v přímém rozporu se zákonem a byly porušovány základní zásady správy daní.
18. Soud poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se vymezení požadavků kladených na formulaci žalobního bodu. V rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 379/2006 Sb. NSS, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uvedl, že § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. „žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné ... Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých "obvyklých" nezákonností, k nimž při vyřizování Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem ... Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“ V rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS, k tomu rozšířený senát Nejvyššího správního soudu doplnil, že „je nutno za žalobní bod považovat každé vyjádření žalobce, z něhož byť i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum.“

19. Výše rekapitulovaná velmi obecná a nekonkrétní vyjádření žalobce uvedená v žalobě, která neobsahují žádnou skutkovou nebo právní argumentaci, tudíž nelze považovat za žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a proto se jimi soud nemohl zabývat.
20. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů soud směrem k žalobci připomíná, že soudní řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou koncentrace, jež nachází svůj odraz v § 71 odst. 2 třetí větě s. ř. s., podle které „[r]ozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.“ Soud se proto může věcně zabývat jen těmi žalobními body, které byly uplatněny ve lhůtě dvou měsíců poté, kdy bylo napadené rozhodnutí žalobci doručeno (srov. § 72 odst. 1 s. ř. s.), tj. v projednávané věci do pondělí 9. 7. 2018, tj. nejbližší následující pracovní den po sobotě 7. 7. 2018, na který by jinak konec lhůty pro podání žaloby připadl, neboť napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 7. 5. 2018. Projednání později uplatněných žalobních bodů by znamenalo nepřípustné porušení principu koncentrace řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69). Z těchto důvodů soud nemohl přihlížet k těm žalobním bodům, které žalobce nově vznesl až v doplnění žaloby ze dne 1. 10. 2018 a v replice k vyjádření žalovaného ze dne 8. 8. 2019, neboť tak učinil až po uplynutí lhůty pro podání žaloby, která je podle § 71 odst. 2 s. ř. s. nejzazším limitem i pro případné rozšíření žaloby o další žalobní body. Soud se proto nemohl zabývat opožděnými námitkami, že daňové orgány nedodržely lhůtu pro vydání výzvy k odstranění pochybností za 3. čtvrtletí 2015, že výzva k odstranění pochybností ze dne 25. 11. 2015 byla neurčitá, nepřezkoumatelná a nejasná, neboť žalobci nebylo zřejmé, které konkrétní zdaňovací období žalovaný na daný případ aplikoval, že i kdyby v průběhu několika předcházejících zdaňovacích období nevykázal převis přijatých zdanitelných plnění nad uskutečnitelnými plněními, nemůže tato skutečnost

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 6. strana)

znamenat zákonnost výzvy žalovaného, že správce daně nebyl oprávněn kontaktovat a komunikovat s účetní žalobce, že od ní nebyl oprávněn od ní požadovat daňové doklady a evidence, že účetní žalobce byla v postavení svědka a nebyla poučena o podání svědecké výpovědi a žalobci nebylo umožněno se jejího výsledku účastnit a že správce daně v rámci vyhledávací činnosti prověřoval ještě před vydání výzvy k odstranění pochybností jeho daňový základ i ostatní okolnosti rozhodné pro stanovení daně, čímž vybočil ze zákonných mantinelů a hrubě porušil práva žalobce. Soud se ze stejného důvodu nemohl zabývat ani námitkami žalobce, že žalovaný v rámci postupu k odstranění pochybností neodstraňoval žádnou konkrétní pochybnost, ale prováděl daňovou kontrolu tím, že požadoval prověřit veškeré daňové povinnosti žalobce za dané období, že žalovaný nesprávně aplikoval § 72 zákona o DPH, jestliže přijatá zdanitelná plnění požadoval pouze prodat nebo naskladnit, že řízení o odstranění pochybností nezákonně překlopil do daňové kontroly, že žalovaný neuvedl, jak výpisy z bankovních účtů, cenová evidence zboží a evidence faktur mohou sloužit jako důkazní prostředek, že evidence obchodního majetku pro účely daně z příjmů je něco zcela jiného než evidence majetku pro účely DPH, že bylo nutné zcela přijmout výši uskutečnitelných zdanitelných plnění tak, jak je žalobce deklaroval v daňových přiznáních. Soud se z výše popsaných důvodů nemohl zabývat ani námitkami žalobce, že stanovení daně podle pomůcek v tomto konkrétním případě nemá oporu v zákoně, jelikož daň šlo spolehlivě stanovit dokazováním, že žalovaný nepředložil žádné důkazy, že by snad žalobce na výstupu uskutečnil více, než deklaroval, ač tak v rámci dokazování měl učinit, že žalovaný použil veškeré doklady pro ekonomickou činnost žalobce a uznal žalobci neoprávněně nárok na odpočet DPH a že prodané zboží bylo u žalobce zdaněno dvakrát.

21. Soud se poté zabýval jediným včas uplatněným žalobním bodem spočívajícím v tom, že se žalovaný nevypořádal se všemi jeho námitkami. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). V této souvislosti soud dodává, že po odvolacím orgánu nelze požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (blíže srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100).
22. Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostál, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč neakceptoval jednotlivé odvolací námitky. Žalovaný v odůvodnění jeho rozhodnutí vymezil jednotlivé odvolací důvody, které s ohledem na obsáhlou odvolání žalobce a strukturu odvolacích námitek, rozdělil část rozhodnutí reagující na odvolací námitky žalobce do tří částí, a to námitky týkající se nezákonnosti postupu k odstranění pochybností za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2015, se naplnění podmínek pro stanovení daně podle pomůcek pro všechna zdaňovací období a směřující proti spolehlivosti stanovené daně a přiměřenosti použitých pomůcek pro všechna

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 7. strana)

zdaňovací období. Ke všem vymezeným odvolacím okruhům žalovaný přdestřel na stranách 7 až 20 napadeného rozhodnutí obsáhlou argumentací, z nichž je jednoznačné, z jakých skutkových a právních důvodů nehledal odvolací námitky důvodnými. Soud proto uzavírá, že žalovaný přiměřeným způsobem reagoval na všechny odvolací námitky žalobce. Námitka žalobce spočívající v tom, že se žalovaný nevypořádal se všemi jeho námitkami, není důvodná.

23. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 10. srpna 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu